

man atter vilde gaa tilbage til den nuværende Driftsmaade, og i Mellemtiden vilde vort udenlandske Marked for vore Fedevarer være fuldstændig tabt og meget vanstelig kunne oparbejdes paa ny. Nej, at vort Landbrug har udviklet sig saaledes, maa tilskrives, at der ikke har været nogen Toldbeskyttelse; man har derfor kunnet klare sig fremfor de andre Lande med den høje Toldbeskyttelse, og jeg tror ikke, den Dag vil komme, at man forener sig med Industrien om at faa en Told paa Landbrugets Produkter og en Udsøfelsespræmie og ved Siden af gaar til en forhøjet Beskyttelse for Industrien. Nej, det er ikke den Vej, man skal gaa. Det næste Punkt, det ærede Medlem antede over, var Mindretallets Stilling lige over for Positionen Sennepsfrø. Det beskattes jo nu med en Told af 3 β pr. Pfd., men i Kommissionen har man været enig om, at det skal være frit — det indbringer et Beløb af 18,048 Kr. i Told. Og af hvad Grund skal det være frit? Alene af Hensyn til Landbruget. Det ærede Medlems Klage er her aldeles uberettiget. Vi avle ikke Sennepsfrø af nogen Betydning her i Landet, idet saa godt som alt indføres, som benyttes i Landbrugets Tjeneste, og det er alene af Hensyn til Landbruget, at man vil hæve Tolden paa Sennepsfrø, idet man bruger det til Saasæd og, naar det vokser op, benytter Afgrøden til Grøntfoder og til at nedpløje som Gødning; af den Grund har man altsaa ophævet Tolden paa Sennepsfrø. Det næste Punkt angaaende Landbruget, som det ærede Medlem klagede over, var, at man ikke fulgte Flertallet i at forhøje Stetolden, ja, man skulde være gaaet endnu videre. Det har man ikke gjort af den gode Grund, at man har Erfaringer paa andre Omraader om, hvad Beskyttelsen fører til, og man er derfor bleven staaende ved den nuværende Told. Hvis man skulde indføre en Told, som maatte føre til, at man for en Del gik bort fra Smørproduktion til Ostefabrikation, maatte Tolden være langt højere, thi saaledes som Prisen er paa Smør for Djeblillet i Forhold til den indførte Ost, tror jeg ikke, at det gaar an uden videre at gaa fra Smørproduktionen og anvende den søde Mælk til Ost. Dermed tror jeg, at Landbruget vilde lide betydelige Tab. Og hvad vilde det føre til? At vi snart fik mere af den bedre Ost, end vi kunde bruge, og saa kom til at konkurrere paa verdensmarkedet. Vi have ladet de 10 D. staa alene af den Grund, at denne Told udnyttes slet ikke af den Ost, der laves her i Landet, thi man ved, og det blev ogsaa indrømmet af det ærede Medlem, at Osteprisen paa almindelig Ost ofte ikke er højere end Tolden,

nemlig 10 D. pr. Pfd., og den almindelige Pris paa Ost er 16—20 D. muligvis op til 24 D. pr. Pfd. Men der spiller Tolden ingen Rolle, den indenlandske Konkurrence er saa stor, at den holder Prisen nede, og derfor man fik højere Beskyttelse, vilde Forholdet akkurat blive det samme for den bedre Ost's Vedkommende, indtil Forholdet blev saaledes, at man kom til at udføre Ost, og saa vilde Hjælpen være fra Dynen i Halmen. Fra Landbrugets Standpunkt kunde jeg godt være gaaet med til at ophæve Stetolden, det vilde jeg ikke nære nogen som helst Betænkelighed ved, men jeg betragter det nærmest som en finansiell Told, som hviler paa de bedrestillede Samfundsklasser, der have Raad til at købe dyrere Ost til 70—80 D. Pfd. Dernæst kommer man til Ristolden. Ris i Staller beskattes nu med 1½ Stilling pr. Pfd., Mindretallet foreslaar, at den skal være fri, Flertallet har foreslaaet 2,4 D. Med Hensyn til Rismel og Risengryn foreslaar Flertallet 4 D., vi foreslaa det frit; Tolden indbringer nu 565,937 Kr. Flertallet siger i sin Motivering, at det kun vil opretholde Tolden af finansielle Hensyn, Mindretallet har ikke kunnet tage dette Hensyn, idet man har ment, at det var en nødvendig Forbrugsartikel ikke alene for de mere velstillede, men særlig for Befolkningen i mange Egne af Landet og ikke mindst for Arbejderbefolkningen. Om denne Told skal falde bort eller ikke, vil blive Genstand for videre Forhandling, men det ærede Medlem saa saaledes derpaa, at man ikke burde nedlægge Tolden af Hensyn til Landbruget. Det var nærmest hans Standpunkt, idet han mente, at Ris konkurrerede med vore indenlandske Kornforter, navnlig Byggen. Forholdet her er nu dette, at den Fordel, Landbruget kunde faa, modvirkes af, at det kun er den bedste Byg, der med Fordel kan fabrikeres til Gryn, og naar alle Omkostninger regnes fra, er Fordelen ikke saa stor, at man bør paalægge de andre Samfundsklasser den forøgede Udgift af 4 Ore pr. Bund Ris. I Slutningen af sin Tale vilde det ærede Medlem kopiere en Agrartaler ved paa en for ham egen Maade, som jeg ikke skal karakterisere — det skal jeg lade andre gøre uden for denne Sal, det ærede Medlem vil nok finde Agrarer uden for denne Sal, der ville tage fat paa ham i den Henseende — at begynde med Montspørgsmaalet og slutte med, at vi endelig ikke maatte have ny Told paa Livsforbrødenheder, men at Tolden paa disse saa meget som muligt maatte nedsættes. Det er et sundt Standpunkt, Agrarerne staa paa, og saa længe de staa paa dette, ville de have